

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 6Co/16/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202230  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yveta Dzugasová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318202230.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvety Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcov: 1/ T. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX L. nad L., 2/ G. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX, XXX XX L. nad L., 3/ G. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX L. nad L., všetci žalobcovia 1/ až 3 / zastúpení JUDr. Máriom Patakym, advokátom so sídlom Hviezdoslavovo námestie 200, 029 01 Námestovo, IČO: 50 492 624, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s. so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpená obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 461,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/61/2018-114 zo dňa 15. marca 2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/61/2018-114 zo dňa 15. marca 2019 v jeho výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/61/2018-114 zo dňa 15. marca 2019 v jeho výroku II. odmieta.

Žalobcovia I. až III. majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8C/61/2018-114 zo dňa 15.03.2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť právnenmu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ - pôvodnému žalobcovi G. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX L. nad L. (tento následne dňa XX.XX.XXXX zomrel) sumu 461,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 461,08 eur od 23.10.2018 do zaplattenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca sa žalobou zo dňa 12.08.2018 (doručenou súdu dňa 13.08.2018) domáhal voči žalovanému zaplattenia sumy 461,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 461,08 eur od doručenia žaloby až do zaplattenia. Žalobu doplnil podaním doručeným súdu dňa 14.08.2018, v rámci ktorého sa domáhal voči žalovanému zaplattenia úroku vo výške 8 % ročne zo sumy 461,08 eur od doručenia žaloby až do zaplattenia. Pôvodný žalobca si nárok uplatňoval z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať v tom, že ako dlžník preplatil v prospech žalovaného ako veriteľa úver, ktorý mu bol poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. 4205114886 zo dňa 28.05.2012. Na základe tejto zmluvy mu žalovaný poskytol úver vo výške 996,- eur, ktorý sa zaviazal uhradiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 33,08 eur. Celková čiastka,

ktorú mal uhradiť, predstavovala 1 908,60 eur, ročná úroková sadzba bola vo výške 26,14 %, RPMN v rozpätí od 32,80 % do 34,50 % a priemerná RPMN 26,58 %. Okrem toho, že zmluva bola vopred pripravenou, formulárovou, neobsahovala základné zákonné náležitosti, a to správnu hodnotu RPMN, ktorá bola uvedená v rozpätí od 32,80 % do 34,50 %, pričom vychádzajúc z údajov v zmluve správna výška predstavovala 36,11 %. Zároveň sa nezhodovala ani celková čiastka, ktorú mal na daný úver zaplatiť, nakoľko 60 splátok po 33,08 eur predstavuje 1 908,60 eur a nie 1 984,80 eur, v zmluve bola teda uvedená suma o 76,20 eur nižšia. V zmluve absentovalo tiež uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej možno uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu, tiež náležitosť týkajúca sa výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky k týmto jednotlivým položkám priradovať, a napokon zmluva neobsahovala ani dĺžku trvania, resp. konečný termín splatnosti úveru. S poukazom na uvedené je úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému uhradil sumu 1.325,17 eur poštovými poukazmi a sumu 461,08 eur bankovým prevodom, spolu tak sumu 1.786,25 eur. Pri poskytnutí úvere vo výške 996,- eur predstavuje suma, ktorou úver preplatil, 790,25 eur. Žalobou si však uplatnil len sumu 461,08 eur, ktorú uhradil dňa 12.08.2016.

3. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu platobným rozkazom č. k. 8C/61/2018-31 zo dňa 27.09.2018, proti ktorému podal včas žalovaný vecne odôvodnený odpor, na podklade ktorého platobný rozkaz uznesením č. k. 8C/61/2018-49 zo dňa 06.11.2018 zrušil.

4. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že pôvodný žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, preto sa nemohol bezdôvodne obohatiť. Podporne však vzniesol námietku premlčania nároku, keď za začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby možno považovať práve deň, keď sa vykonali prvýkrát úrady bez domnelého právneho dôvodu. K splateniu istiny došlo splátkou splatnou dňa 15.10.2014, preto po dátume 15.10.2016 je nárok premlčaný. Vo vzťahu k tvrdenej absencii zákonných náležitostí zmluvy uviedol, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru, nie predaj tovaru, aby zmluva musela obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu. Rozmedzie RPMN je zanedbateľné. Výpočet RPMN je správny, poukazujúc na vzorec, ktorý žalovaný do odporu zapracoval. K dĺžke trvania zmluvy uviedol, že aj keď zmluva neobsahuje presný číselný dátum ukončenia zmluvy, použil objektívne zisťiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy. Vo vzťahu k členeniu splátky poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý sa venuje výkladu ust. čl. 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) a v tomto smere zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok. Žalobu žiadal v celom rozsahu zamietnuť.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu vo vyjadrení zo dňa 07.01.2019 pôvodný žalobca uviedol, že sa dozvedel o tom, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil, až pri porade s právnym zástupcom, na základe čoho si uplatnil len plnenie uskutočnené v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby (12.08.2016). Poukazoval na to, že v konečnom dôsledku až súd rozhodne o tom, či je úver bezúročný a bez poplatkov, preto sa až do jeho rozhodnutia môže len domnievať, že zmluva základné zákonné náležitosti neobsahuje.

6. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi pôvodným žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 28.05.2012 uzatvorená zmluva o úvere č. 4205114886, na základe ktorej žalovaný poskytol pôvodnému žalobcovi úver vo výške 996,- eur, ktorý sa pôvodný žalobca zaviazal uhradiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 33,08 eur, celková čiastka, ktorú mal uhradiť, bola dohodnutá sumou 1.908,60 eur, ročná úroková sadzba 26,14 %, RPMN od 32,80 % do 34,50 % a priemerná RPMN 26,58 %. V zmluve bol obsiahnutý aj údaj o poplatku za vedenie účtu vo výške 1,99 eur. Na predpripravenom mieste označenom ako „termíny splatnosti splátok“ nie je v zmluve uvedený žiadny údaj. Lehota splatnosti bola v zmluve vyjadrená ako „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v mesiaci“. V časti označenej ako „výplata úveru“ je uvedený ako spôsob poskytnutia úveru dlžníkovi „poštovou poukážkou“. Pôvodný žalobca na daný úver uhradil poštovými poukážkami sumu spolu vo výške 1.325,17 eur a dňa 12.08.2016 realizoval úhradu z osobného bankového účtu vo výške 461,08 eur.

7. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami na základe uvedenej úverovej zmluvy posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský. Poukázal na zásadu *lex specialis derogat legi generali*, v zmysle ktorej má špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z. z., ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, na základe čoho bolo vo veci nevyhnutné predmetný právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.

8. Medzi stranami nebol sporný obsah úverovej zmluvy, plnenie zo strany pôvodného žalobcu ako ani spotrebiteľský charakter uzatvoreného právneho vzťahu. Sporným v konaní zostalo, či stranami sporu

uzatvorená úverová zmluva obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, pre absenciu ktorých možno hodnotiť úver ako bezúročný a bez poplatkov, prípadne bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor pôvodného žalobcu. Žalovaný zároveň vznesol námietku premlčania, pričom sporným bolo aj plynutie premlčacej doby.

9. Súd prvej inštancie v zmysle ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. skúmal, či úverová zmluva č. 4205114886 zo dňa 28.05.2012 obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. c), f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z., na základe čoho je potrebné považovať uzatvorený spotrebiteľský úver za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Okrem náležitosti týkajúcej sa označenia adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, t. j. náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c), v zmluve absentuje aj uvedenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f). Jedná sa o údaj, ktorý má byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roka. Nepostačuje vymedzenie konečnej splatnosti úveru spôsobom uvedeným v predmetnej zmluve ako „60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, keď zo zmluvy ani nie je zrejmé, kedy presne bude úver dlžníkovi poskytnutý. V zmluve uzatvorenej medzi sporovými stranami neboli uvedené ani termíny splatnosti splátok, v súvislosti s čím nemožno hovoriť o dostatočne konkrétnom vymedzení okamihu konečnej splatnosti úveru. Za nesprávny, v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. považoval súd prvej inštancie údaj uvedený v zmluve týkajúci sa hodnoty RPMN v rozpätí od 32,8 % do 34,5 %, ktorý svojou formuláciou zakladá možnosť vzniku pochybností o jeho výpočte a samotných podkladoch, z ktorých veriteľ (žalovaný) pri jej stanovení vychádzal. Jedná sa o údaj neurčitý a pri zohľadnení najvyššej možnej výšky v rámci ponúknutého rozpätia uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa (pôvodný žalobca), keď je hodnota RPMN z predloženej úverovej zmluvy 36,33 %. V zmluve nie sú obsiahnuté ani predpoklady použité pre samotný výpočet RPMN. Pokiaľ by aj boli poňaté v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalovaný ani len nepripojil, nepostačovalo by ani to, pretože všeobecné obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú už v zmluve uvedené (všetky zákonné náležitosti musí obsahovať už samotná zmluva). V tejto súvislosti dal súd prvej inštancie do pozornosti, že celková čiastka úveru vo výške 1.908,60 eur nezodpovedá súčinnu 60 splátok po 33,08 eur (celková suma 1.984,48 eur), a to aj pri zohľadnení poplatku za vedenie účtu vo výške 1,99 eur mesačne, ktorý je podľa údajov v zmluve už v splátke zahrnutý. V zmluve stanovená hodnota RPMN nie je správna a nie je zrejmé, z akých údajov (hodnôt) veriteľ pri jej výpočte vychádzal. Okrem uvedeného v zmluve absentuje náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmluve je uvedená len výška mesačnej splátky bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. K rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, na ktoré poukázal žalovaný, súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedenie správnej RPMN, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z. z., ale aj v Smernici, pričom ust. čl. 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v ust. čl. 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedenie správnej RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V prejednávanej veci, pri istine úveru vo výške 996,- eur a celkovej sume, ktorú by mal pôvodný žalobca ako spotrebiteľ podľa zmluvy zaplatiť žalovanému vo výške 1.908,60 eur, ktorá navyše nezodpovedá súčinnu výšky a počtu splátok, pri súčasnej neexistencii zákonom požadovaných náležitostí zmluvy, je pochybnosť o schopnosti pôvodného žalobcu posúdiť rozsah svojho záväzku daná. Niet však žiadnych pochybností o tom, že slovenská právna úprava ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, použil by rovnakú terminológiu. Slovenský zákonodarca v právnej norme účinnej ku dňu vzniku zmluvného vzťahu jasne definoval, aké následky sú s absenciou obligatórných náležitostí spojené. Výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

10. Na podklade už uvedených súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v postavení veriteľa nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani poplatku za vedenie účtu, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. V konaní nebolo sporné, že pôvodnému žalobcovi bol na základe

úverovej zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver v celkovej výške 996,- eur, na ktorý pôvodný žalobca žalovanému uhradil celkovo sumu 1.786,25 eur, teda o 790,25 eur viac, než mal. O uvedenú sumu sa potom žalovaný voči pôvodnému žalobcovi bezdôvodne obohatil, nakoľko mu pôvodný žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok na plnenie úroku a poplatkov, a teda pôvodný žalobca nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. Pôvodný žalobca však zo sumy 790,25 eur uplatnil len sumu 461,08 eur predstavujúcu poslednú úhradu realizovanú dňa 12.08.2016.

11. Námietku premlčania žalovaného súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodne vznesenú. V spore sa jednalo o uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej (prípadne 10-ročnej) objektívnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa teda neviaže na dátum splatnosti jednotlivých splátok, resp. okamih vykonania jednotlivých platieb pôvodným žalobcom, ale na okamih, kedy sa pôvodný žalobca skutočne dozvedel, že na jeho úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mal pôvodný žalobca k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov z jednotlivých zmlúv nebol od začiatku daný. V priebehu konania pôvodný žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu sa dozvedel pri prvej porade s advokátom, a to bezprostredne pred podaním žaloby v auguste 2018, keď ho navštívil z dôvodu iného právneho problému. Uvedené skutkové tvrdenie pôvodného žalobcu súd prvej inštancie považoval za nesporné. S prihliadnutím na skutočnosť, že pôvodný žalobca nemá právnické vzdelanie a z ničoho nevyplýva, že by už skôr mal za to, že by plnil viac ako bol povinný, dospel k záveru, že pôvodný žalobca v mesiaci august 2018 zistil (najskôr sa tak mohlo stať po dni úhrady 12.08.2016), že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Zároveň je logické, že pokiaľ by pôvodný žalobca vedel, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nebol by po zaplatení istiny úveru realizoval ďalšie plnenia, vrátane úhrady zo dňa 12.08.2016. Subjektívna premlčacia doba v danom prípade teda bola zachovaná. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej trojiročnej premlčacej doby, súd prvej inštancie dospel k záveru, že počiatok plynutia tejto trojiročnej objektívnej premlčacej doby je viazaný na každú jednotlivú splátku, a to k okamihu, keď došlo k plneniu. Každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný osud, premlčuje sa samostatne. Hoci v zmluve nie je uvedený dátum splatnosti splátky, možno hovoriť o splatnosti splátky za konkrétny mesiac (počnúc mesiacom, v ktorom bola zmluva uzavretá). Vychádzajúc z pôvodným žalobcom predložených poštových poukazov je zrejmé, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil prvýkrát pri splátke uhradenej dňa 16.02.2015 vo výške 31,01 eur a naposledy pri splátke uhradenej dňa 12.08.2016, vo vzťahu ku ktorej si pôvodný žalobca podanou žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba pri uplatnenom nároku začala plynúť dňa 12.08.2016 a uplynula dňa 12.08.2018 (v nedeľu). Žaloba bola súdu doručená dňa 13.08.2018, a teda vychádzajúc z ustanovenia § 122 Občianskeho zákonníka bola žaloba podaná včas, v najbližší nasledujúci pracovný deň. Nakoľko žaloba bola podaná v rámci trojiročnej objektívnej premlčacej doby, bolo by nadbytočné zaoberať sa možnosťou uplatňovania 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

12. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie podanej žalobe v časti uplatnenej istiny vyhovel a priznal pôvodnému žalobcovi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka v žalobou uplatnenej sume 461,08 eur. Zároveň pôvodnému žalobcovi priznal voči žalovanému aj nárok na úroky z omeškania odo dňa podania žaloby až do zaplatenia, avšak v inom rozsahu, než si pôvodný žalobca uplatnil. Súd sa nestotožnil s tvrdením pôvodného žalobcu o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo zo záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, na základe čoho si uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v rozsahu 8 % ročne, keď sám pôvodný žalobca nárok uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia a nie titulom zmluvného nároku. Pokiaľ si pôvodný žalobca

úrok uplatnil odo dňa doručenia žaloby, nie je zrejmé, či odo dňa doručenia žaloby na súd alebo odo dňa jej doručenia žalovanému. Ak by však aj požadoval úrok odo dňa doručenia žaloby na súd, nebolo by možné priznať mu ho, s poukazom na to, že žalovaný sa preukázateľne dostal do omeškania až dňom nasledujúcim po dni, v ktorom mu bola žaloba doručená. Pretože pôvodný žalobca netvrdil a nepreukázal, že by žalovaného už skôr, ešte pred podaním žaloby, k plneniu vyzval, súd mu priznal nárok na úrok z omeškania až odo dňa 23.10.2018 (dňa 22.10.2018 bola žaloba doručená do vlastných rúk žalovaného), kedy výška úroku z omeškania bola o 5 percentuálnych bodov vyššia ako úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania peňažného dlhu. Vo zvyšnej časti pôvodným žalobcom uplatneného príslušenstva súd prvej inštancie žalobu zamietol.

13. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. V spore bol čo do veci samej v celom rozsahu úspešný pôvodný žalobca, ktorému vzniklo právo na náhradu trov voči neúspešnému žalovanému. Neúspech pôvodného žalobcu sa týkal len príslušenstva, a to len jeho nepatrnej časti, čo súd prvej inštancie nepovažoval za skutočnosť majúcu vplyv na rozsah (ne)úspechu sporových strán pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. S poukazom na ust. § 262 ods. 2 CSP uviedol, že o výške náhrady trov tohto sporu rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

14. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

15. Žalovaný bol toho názoru, že pôvodným žalobcom uplatnená suma je v celom rozsahu premlčaná a zmluva o úvere č. 4205114886 zo dňa 28.05.2012 obsahuje všetky náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Súd prvej inštancie len deklaratívne konštatoval, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ súd výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, tieto majú len informatívny charakter a obsahujú len miesto na vyznačenie základných údajov bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. S prihliadnutím na podmienky stanovené v úverovej zmluve nebol pri jej uzatváraní úplne jasný dátum čerpania úveru, bol obmedzený lehotou poskytnutou na kompletáciu zmluvy a overenie údajov uvádzaných klientom (pôvodným žalobcom) a vrátenie zmluvy pôvodným žalobcom späť žalovanému. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania. Tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré ako veriteľ z dôvodu proklientského prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 32,8% do 34,5%. Zákon č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či má byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla, alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takúto jeho vyjadrenie, i vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a Smernica v ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom pri určovaní RPMN v rámci uzatvorenej zmluvy postupoval v súlade s vyššie uvedeným. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 32,8% do 34,5% bolo pôvodnému žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, bola tak splnená náležitosť úverovej zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto nie je správne a korektné sankcionovať predmetný spotrebiteľský úver bezúročnosťou a bez poplatkovosťou, nakoľko nejde o taký zásah do informatívnej povinnosti pôvodného žalobcu, ktorý by mohol ohroziť schopnosť jeho posúdenia budúceho záväzku. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/9/2018 a do pozornosti dal aj tvrdenie o tom, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod spis. zn. 26Co/78/2018 bola predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EÚ v znení, či ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom, pričom prípadné rozhodnutie Súdného dvora bude aplikovateľné aj na prípad žalovanej úverovej zmluvy.

16. Vo vzťahu k súdom konštatovanej absencii náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) poukázal žalovaný na Smernicu, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet

a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, ktoré poukazuje na novú legislatívnu úpravu, a v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky; rovnako poukázal aj na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR korešpondujúcich s uvedeným názorom.

17. Žalovaný rovnako nesúhlasil ani s právnym záverom súdu prvej inštancie o absencii uvedenia doby trvania úverovej zmluvy a termínu konečnej splatnosti, t. j. obligatórnych náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. V uzatvorenej zmluve č. 4205114886 je doba trvania stanovená počtom splátok - 60 mesačných splátok, z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 60 mesiacov, doba trvania je teda jednoznačne stanovená. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je pôvodnému žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru.

18. Vo vzťahu k právnemu záveru súdu prvej inštancie o absencii náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. v uzatvorenej zmluve žalovaný uviedol, že jej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru. Pôvodný žalobca teda nepreplácal kúpnu cenu formou úveru žiadnemu predajcovi, preto uvedenie adresy neexistujúceho predávajúceho je nemožné. Pokiaľ mal pôvodný žalobca záujem podávať reklamáciu alebo sťažnosť, mohol sa obrátiť priamo na žalovaného ako poskytovateľa úveru, ktorého adresa je uvedená hneď v úvode zmluvy.

19. Žalovaný tiež odmietol tvrdenie pôvodného žalobcu o podmienení uzatvorenia úverovej zmluvy dojednaním poisťného, ktoré mu malo byť jednostranne nanútené. Pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (pôvodným žalobcom) musel žalovaný odpočítať od sumy 1.984,80 eur (60 x 33,08 eur) úhradu za poisťné v celkovej výške 76,20 eur (60 x 1,27 eur) a výsledkom je suma uvedená v uzatvorenej úverovej zmluve č. 4205114886 ako celková čiastka splatná spotrebiteľom vo výške 1.908,60 eur.

20. Nesprávne podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie právne posúdil otázku premlčania pôvodným žalobcom uplatneného nároku. Za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby možno považovať deň, kedy sa vykonal prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli pôvodnému žalobcovi známe. Pôvodný žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Pôvodný žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 996,00 eur splátkou splatnou dňa 15.10.2014, na základe čoho je podľa názoru odvolateľa nárok pôvodného žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 15.10.2016 premlčaný. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, napr. rozhodnutie Okresného súdu Trnava vo veci spis. zn. 29Csp/7/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne vo veci spis. zn. 7Co/315/2017 a iné.

21. Záverom odvolateľ produkoval teoretické východiská súvisiace s postavením spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu, čo však neznamená, že mu bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo.

22. Uznesením č. k. 8C/61/2018-184 zo dňa 15.10.2019, ktorá nadobudlo právoplatnosť dňa 06.11.2019, súd prvej inštancie vzhľadom k úmrtiu pôvodného žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 63 ods. 1,2 CSP o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalobcu, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, a to so žalobcami 1/ až 3/ uvedenými v záhlaví tohto rozsudku.

23. Žalobcovia v reakcii na odvolanie žalovaného uviedli, že vo vzťahu ku vnesenej námietke premlčania zotrávajú na argumentácii, ktorá bola obsiahnutá vo vyjadreniach žalujúcej sporovej strany v konaní na súde prvej inštancie. Vznesená námietka nie je dôvodná, a to ani z časti, čo aj správne posúdil súd prvej inštancie. Žalovaný pri svojej argumentácii opomína fakt, že bezdôvodné obohatenie sa nemôže premlčať skôr ako vznikne, a v prípade akceptovania argumentácie žalovaného by sa došlo ad absurdum k záveru, že za istých okolností by sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčalo v subjektívnej premlčacej lehote skôr, než by vôbec objektívne vzniklo. Námietka žalovaného nereflektuje ani na skutočnosť, že každá splátka má svoj vlastný osud, a všetky premlčacie lehoty viažuce sa na túto splátku začínajú plynúť samostatne. S názorom odvolateľa, že RPMN je v spotrebiteľskej úverovej zmluve uvedená korektne, sa žalobcovia nestotožnili, pretože RPMN sa spotrebiteľovi musí uviesť jedným konkrétnym číslom, ktoré vyjadruje hodnotu tohto ukazovateľa v deň podpisu zmluvy spotrebiteľom. Nesúhlasili ani s odvolacou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa uvedenia dňa čerpania úveru. Stotožnili sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, týkajúcim sa uvedenia celkových nákladov spotrebiteľa. Z úverovej zmluvy žiadnym spôsobom nevyplýva, že by pôvodný žalobca mohol pri podpise zmluvy odmietnuť poistenie, keďže k poisteniu sa zaviazal jediným podpisom úverovej zmluvy, pričom opak v konaní žalovaný nepreukázal. Žalobcovia sa v plnom rozsahu stotožnili aj s

argumentáciou súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozkladu splátok, t. j. k uvedeniu výšky, počtu a termínov splátok, pričom poukázali na viacero rozhodnutí, v ktorých bol prezentovaný obdobný právny názor. Výklad, ktorého sa dožaduje žalovaný, by bol výkladom v rozpore s právnymi princípmi. V podstate sa žalovaný domáha toho, aby sa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladalo rovnako v znení v akom bolo účinné v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy v roku 2012, ako po jeho novele účinnej od 01.05.2018, pričom je zrejmé, že uvedenou novelou zákona došlo k podstatnej úprave textu tohto ustanovenia. V súvislosti s náležitosťou uvedenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úverovej zmluvy trvali žalobcovia na tom, že táto náležitosť v zmluve uvedená nie je. Vo vzťahu k uvádzaniu adresy predávajúceho uviedli, že zákon rozlišuje medzi uvedením identifikačných údajov veriteľa a uvedením adresy pre uplatnenie reklamácie, hoci môžu byť tieto adresy totožné. Zo zmluvy musí vyplývať, že sídlo veriteľa je zároveň aj adresou pre uplatnenie reklamácie a zo znenia zákona nevyplýva, že táto náležitosť by mala byť v zmluve uvedená len vo vymedzených prípadoch, a teda že sa netýka predloženej úverovej zmluvy.

24. S poukazom na uvedené žiadali napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny.

25. Vyjadrenie žalobcov k odvolaniu bolo žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručené dňa 13.01.2020, ktorý ďalej procesne nereagoval.

26. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania, reagujúce na podané odvolanie žalovaného, súdu predložené/doručené neboli.

27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v časti jeho výroku I. a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 v spojení s ust. § 378 a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v časti jeho výroku, ktorou žalobe čiastočne vyhovel (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (výrok III.) ako vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaného v ostatnej časti, t. j. proti rozsudku v jeho výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá (výrok II.), z dôvodu podľa ust. § 386 písm. b) CSP, t. j. z dôvodu odvolania podaného neoprávnenou osobou, odmietol.

28. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa zásadne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie v časti výroku I. (ktorým žalobe vyhovel) súd prvej inštancie založil. Pokiaľ tak ide o napadnutý rozsudok v tejto jeho časti, súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe pôvodného žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto jeho časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

29. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

30. Podľa ust. bodu 31 odôvodnenia Smernice, zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú.

31. Podľa ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: g) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.

32. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 11.06.2010 do 31.03.2015, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka [18] § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov] musí obsahovať tieto náležitosti: j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

33. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 11.06.2010 do 31.12.2012, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

34. Prvou z odvolacích námietok bola námietka nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého na podklade úverovej zmluvy č. 4205114886 zo dňa 28.05.2012. Tento záver súd prvej inštancie vyvodil z toho, že v zmluve absentovalo: 1/ adresa

predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť [náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.], 2/ určité vymedzenie údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru [náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.], 3/ určité vymedzenie údajov o RPMN a správne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť [náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.] a 4/ uvedenie, resp. rozčlenenie splátok na splátky istiny, splátku úrokov a iných poplatkov [náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.].

35. Žalovaný v podanom odvolaní primárne namietal záver súdu prvej inštancie o neurčitom vymedzení údajov o RPMN, keď tento vyplýval z toho, že v danom prípade bola v dotknutej úverovej zmluve RPMN uvedená v rozpätí od 32,8 do 34,5 %. Odvolací súd sa stotožnil s výkladom prezentovaným súdom prvej inštancie. Výklad prezentovaný súdom prvej inštancie plne zodpovedá dikcii dotknutého ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.. Zároveň tento výklad možno považovať za eurokonformný so znením ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice, ktorá našla svoju presnú transpozíciu práve v ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Súdny dvor EÚ podal záväzný výklad ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice v rozsudku zo dňa 19.12.2019 vo veci C-290/19 RN proti Home Credit Slovakia a. s., podľa ktorého: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.“ V danom prípade sa Súdny dvor EÚ zaoberal zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretej tým istým veriteľom ako v prejednávanej veci so zásadne rovnakými zmluvnými podmienkami. Odvolací súd má za to, že v danom prípade Súdny dvor EÚ vyčerpávajúco zdôvodnil svoje posúdenie prejudiciálnej otázky spočívajúcej práve v otázke výkladu ust. čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice a pre účely tohto rozhodnutia naň v celom rozsahu odkazuje, keďže vyvracia argumentáciu odvolateľa (mimochodom odvolateľ v podanom odvolaní poukázal na toto konanie Súdného dvora EÚ; v čase podania odvolania táto vec Súdnym dvorom EÚ ešte nebola rozhodnutá): „24 Treba podotknúť, že uvedenie RPMN vo forme rozpätia dvoch hodnôt nie je v súlade so znením viacerých ustanovení smernice 2008/48, najmä jej článkov 3 a 19, a nie je ani v súlade s jej systematickou. Z uvedených ustanovení totiž vyplýva, že RPMN sa musí vyjadriť jedným presným percentuálnym podielom. 25 Na jednej strane tak článok 3 písm. i) smernice 2008/48, ktorý vymedzuje RPMN v tom zmysle, že predstavuje „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru“ [pozn. odvolacieho súdu: tomu zodpovedá ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.], ukladá povinnosť stanoviť presný percentuálny podiel. 26 Na druhej strane z článku 19 ods. 1 smernice 2008/48 v spojení s časťou I prílohy I tejto smernice [pozn. odvolacieho súdu: tomu zodpovedá príloha 2 zákona č. 129/2010 Z. z.] vyplýva, že RPMN sa vypočíta podľa matematického vzorca, ktorý je uvedený v tejto prílohe, a mal by s presnosťou na jedno desatinné miesto odrážať všetky existujúce alebo budúce záväzky dohodnuté medzi veriteľom a spotrebiteľom. Odsek 5 druhý pododsek tohto článku 19 navyše uvádza, že výpočet RPMN musí byť jednotný. Ako správne poznamenala slovenská vláda vo svojich písomných pripomienkach, dodržanie uvedených požiadaviek môže viesť len k jedinému konkrétnemu výsledku, ktorý je vyjadrený s presnosťou na jedno desatinné miesto. 27 Tento výklad je okrem toho potvrdený cieľom, ktorý sleduje smernica 2008/48, a funkciou, ktorú plní RPMN v systéme vytvorenom touto smernicou. 28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že smernica 2008/48 bola prijatá s dvojakým cieľom, a to zabezpečiť všetkým spotrebiteľom v Únii vysokú a rovnocennú úroveň ochrany ich záujmov a uľahčiť vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 41 a citovaná judikatúra). Z odôvodnenia 19 tejto smernice vyplýva, že jej cieľom je najmä zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie najmä o RPMN v celej Únii, čo mu umožní porovnať tieto miery. 29 Súdny dvor mal príležitosť zdôrazniť, že pre spotrebiteľa má RPMN zásadný význam ako celkové náklady na úver predložené vo forme sadzby vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca. Táto sadzba totiž umožňuje spotrebiteľovi posúdiť z hospodárskeho hľadiska rozsah záväzku, ktorý obsahuje uzavretie zmluvy o úvere (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 90 a citovanú judikatúru; z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 66 a citovanú judikatúru, ako aj z 20. septembra 2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, bod 64). 30 Z tohto hľadiska informačná povinnosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, podľa ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN, prispieva k dosiahnutiu cieľov sledovaných touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 42 citovanú judikatúru), najmä cieľa vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa. 31 Treba konštatovať, že ak by bolo prípustné upraviť v zmluve

o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ tak, ako to uvádza odôvodnenie 31 tejto smernice, poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie takéhoto rozpätia totiž môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže viesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku. 32 Treba dodať, že v tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, ktorú uvádza vnútroštátny súd, že v čase, keď veriteľ predložil spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, údajne nepoznal niektoré informácie, najmä dátum čerpania úveru alebo dátum uzavretia zmluvy. 33 Smernica 2008/48 totiž v časti II prílohy I [pozn. odvolacieho súdu: tomu zodpovedá príloha 2 zákona č. 129/2010 Z. z.] upravuje dodatočné predpoklady určené na uľahčenie výpočtu RPMN v prípade, že nie sú známe určité skutočnosti, alebo ak ich nie je možné určiť z iných dôvodov. 34 Ak teda nie je známy dátum čerpania úveru, veriteľ môže na presný výpočet RPMN uplatniť dodatočné predpoklady upravené najmä v časti II písm. a) až c) prílohy I smernice 2008/48. Rovnako platí, že ak nie je známy dátum uzavretia zmluvy, časť II písm. f) bod ii) prílohy I tejto smernice stanovuje, že sa predpokladá, že dňom prvého čerpania je deň, ktorý vyplýva z najkratšieho intervalu medzi týmto dátumom a dátumom prvej platby, ktorú má spotrebiteľ uskutočniť. 35 Preto najmä vzhľadom na uvedené predpoklady, ktorých cieľom je uľahčiť jednotný výpočet RPMN, nemožno tvrdiť, že ak sú takéto skutočnosti neznáme, je uvedenie RPMN ako jednej konkrétnej hodnoty nemožné alebo neprimerane ťažké. Je potom zrejmé, že predmetná úverová zmluva neobsahovala určitý a zrozumiteľný údaj o jednej konkrétnej hodnote RPMN, z čoho možno vyvodiť, že neobsahovala určite uvedený údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Tento formálny nedostatok zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. a) priamo a bez ďalšieho sankcionoval tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nie je tak v takomto prípade zákonom daný priestor pre súd na skúmanie toho, či takýto nedostatok zmluvy o spotrebiteľskom úvere mohol mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, s ktorým posúdením by bola spojená otázka primeranosti sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Samotný zákonodarca už totižto takýto záver urobil priamo v právnej norme obsiahnutej v ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Takto potom bolo potrebné posudzovať aj dotknutý spotrebiteľský úver poskytnutý právnenému predchodcovi žalobcov. Ak v ďalšom odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Michalovce spis. zn. 19Csp/9/2018, odvolací súd nie je nijako viazaný právnym názorom vysloveným súdom nižšieho stupňa (čl. 2 ods. 2 CSP)

36. V kontexte s uvedeným potom odvolací súd už považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšou argumentáciou odvolateľa, ktorá mala spochybniť správnosť záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru.

37. Druhou odvolacou námietkou bola námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s ním vznesenou námietkou premlčania žalobcom uplatneného práva na zaplatenie sumy 461,08 eur, keďže k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 107 ods. 1 OZ v danom prípade došlo márne uplynutím dňa 15.10.2016, a to vzhľadom k tomu, že právny predchodca žalobcov uhradil sumu požičanej istiny vo výške 996,- eur splátkou splatnou dňa 15.10.2014. Žaloba bola podaná teda až po uplynutí premlčacej doby. Ani s touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. V danom prípade si právny predchodca žalobcov (pôvodný žalobca) žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 12.08.2018 (viď doručka elektronického podania - žaloby - právneho zástupcu pôvodného žalobcu urobeného so zaručeným elektronickým podpisom na č. l. 14 spisu; teda prezenčná pečiatka na podanej žalobe žurnalizovanej na č. l. 1 spisu s dátumom podania dňa 13.08.2016 bola podateľňou Okresného súdu Čadca vyznačená nesprávne). Aj keď sa odvolací súd nestotožňuje s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade pôvodnému žalobcovi začala plynúť až od momentu nadobudnutia jeho právneho povedomia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru (čiže v tomto odvolací súd dáva za pravdu argumentácii žalovaného, ktorú nebude opakovať), považuje za potrebné zdôrazniť, že pôvodný žalobca si žalobou jednoznačne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 461,08 eur, ktorá zodpovedala jeho poslednej úhrade poskytnutej žalovanému ako veriteľovi podľa predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nad rámec istiny - poskytnutej sumy úveru 996,- eur a ktorú vykonal nesporne bezhotovostne v prospech účtu žalovaného dňa 12.08.2016. Ak teda pôvodný žalobca poskytol toto plnenie žalovanému až dňa 12.08.2016, nemohla v danom prípade začať plynúť premlčacia doba skôr, ako vôbec došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného (plnením pôvodného žalobcu bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 OZ), t. j. k získaniu majetkového prospechu žalovaného v tomto rozsahu. Subjektívna dvojročná premlčacia doba podľa ust. § 107 ods. 1 OZ tak v tomto prípade začala

v zmysle ust. § 122 ods. 1 OZ plynúť najskôr dňa 13.08.2016 a uplynula v zmysle ust. § 122 ods. 2 a 3 OZ najskôr uplynutím dňa 13.08.2018 o 24.00 hod. (deň 12.08.2018 bola totiž nedefa). Je tak potrebné uzavrieť, že v danom prípade pôvodný žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie ešte počas plynutia premlčacej doby a ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie jeho právo premlčané nebolo.

38. Na podklade uvedeného odvolací súd konštatuje nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného a vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výroku I.

39. Pokiaľ žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj čo do jeho výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti (vo zvyšnom rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania) zamietnutá, odvolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ust. § 355 a nasl. CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 240/2012 zo dňa 12.11.2012) Odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade žalovanému zamietnutím žaloby v jej zvyšnej časti žiadna ujma na jeho procesných právach spôsobená nebola, a preto žalovaný nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania. Podstatným je totiž porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným v žalobe.

40. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd (§ 380 CSP) viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada súd z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v napadnutej časti (výrok I.) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti odvolanie žalovaného proti výroku II. napadnutého rozsudku odvolací súd v zmysle ust. § 386 pís. b) CSP odmietol.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1, ust. § 255 ods. 1 a ust. čl. 4 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobcovia boli v odvolacom konaní v rozsahu konania o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výroku I. a III. úspešní a vznikol im tak nárok na náhradu trov tejto časti odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). CSP neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto odvolací súd považoval za nutné o trovách odvolacieho konania v rozsahu konania od odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výroku II., vychádzajúc z ust. čl. 4 ods. 1 CSP, rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade odvolacie konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá ako neoprávnená podala odvolanie - v danom prípade žalovaného. Žalobcom ako protistrane tak súd vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov aj tejto časti odvolacieho konania. S poukazom na uvedené tak odvolací súd žalobcom proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

42. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)  
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).